

Мамина любов творить творить дива

До кімнати чітким розважним кроком увійшла симпатична молода жінка, погляд якої випромінював впевненість. А коли на її обличчі з'явилася щира (ледь схожа на дитячу) усмішка, в її образі одразу щось змінилося. Навпроти сиділа лагідна турботлива матуся та успішний педагог, їй вдалося поєднати громадську активність, роботу, опіку над дитиною та хобі в єдине ціле.

Голова громадської організації асоціації батьків дітей з інвалідністю та особливими потребами «Особливий Кіндер» Ольга Одейчук - мама незрячого Іванка - вирішила довести усім, і собі в першу чергу, що незряча дитина - це ще не кінець світу.

Сталося так, що хлопчик передчасно народився з вагою 1030 г. Після майже трьох місяців, проведених у відділенні патології для новонароджених обласної лікарні, де у нього двічі припинялося дихання та биття серця, лікарі запевнили, що він залишиться інвалідом. Ольга зі сльозами на очах згадує:

-Пам'ятаю, тримаю його на руках і відчуваю, що втрачаю свідомість. Тоді Іванко потрапив до реанімації, де на організм діяли агресивним киснем при штучній вентиляції легень. Цей випадок і призвів спочатку до погіршення зору, а згодом і до його втрати. У мене земля йшла з-під ніг. Я ридала, уявляла, як «ставлю хрест» на своєму існуванні і житті цієї найріднішої довгостраждальної крихітки. Це кінець, я не зможу піти на роботу, прогулянку, до крамниці. Життя взагалі втратило сенс. А потім я отямилась і вирішила своїм прикладом довести, що народження особливої дитини - не вирок, а лише життєвий екзамен, перевірка на витривалість.

Я слухала її і думала, що молода мама атестується в цьому іспиті на найвищий бал, тим самим спонукаючи інших батьків, які мають незрячих дітей, боротися всупереч усьому. Майже за Лесею Українкою: «Так, я буду крізь сльози сміятись...».

Сьогодні Іван Одейчук навчається на відмінно у 2-му класі звичайної загальноосвітньої школи, завдячуючи програмі інклюзивного навчання, що активно впроваджується в Україні. Цьому передувало звичайний дитячий садочок, де хлопчик ріс та пустував разом з іншими зрячими дітьми.

Випадок Ольги та Іванка - унікальний. Мама пройшла найвищий тест на християнство і несе свій хрест без нарікань і плачів, демонструючи неабиякий позитивізм, лагідність, терпіння, вміння радіти життю.

Маючи дві педагогічні освіти, вона здобула третю, ставши тифлопедагогом та провідником сина на шляху до знань - асистентом учителя. Працюючи разом із педагогом у класі, вона зуміла зруйнувати чимало стереотипів та довести - незряча дитина - така ж людина, як і всі.

Учителька особливого хлопчика Світлана Савчук зізнається, що інколи навіть забуває, що в класі знаходиться незряча дитина. Вона відзначає, що хлопчик

дуже розумний, життєрадісний, веселий, має сформоване поняття про предмети та їх властивості, про навколишній світ. Навіть дивно, як може дитина, яка ніколи цього не бачила, все це собі уявляти.

Те, що інші діти бачать на дошці, Іванко повинен відчувати пальчиками на парті. За цей фронт робіт і відповідає асистент учителя, який, як ніхто, розуміє, інтуїтивно відчуває, що йому потрібно та як пояснити матеріал.

Світлана Михайлівна навіть планує на наступний рік підготувати незрячого розумника до конкурсу знавців української мови імені Петра Яцика, а також до олімпіади з природознавства.

Ольга Одейчук частенько відвідує численні тренінги та практикуми для тифлопедагогів, спочатку - як слухач, а нині - як спеціаліст, тренер дня батьків. -Буває так, - каже моя співрозмовниця,- що колеги дуже просять приїхати і показати на власному прикладі результати роботи мами-тифлопедагога. Частенько батьки до спеціалістів не прислухаються, бо думають, що вони нічого не розуміють, маючи здорових дітей, тому й не мають права радити, як виховувати незрячих. Я ж їх переконую, що дитину не варто шкодувати, дуже важливо навчити її самостійно себе обслуговувати: користуватися різними предметами в побуті, одягатися, робити легкі хатні справи, наприклад, скласти одяг чи приготувати собі бутерброд. Найперша вимога - спонукати дитину обов'язково користуватися тростиною. Часто буває, що батькам простіше взяти її під руку і завести куди треба, бо вони чомусь соромляться дитини з тростиною. Це велика, неприпустима помилка, адже вміння ходити з тростиною дає відчуття свободи.

Багато батьків незрячих і слабозорих дітей, прагнучи вирішити цю проблему за допомогою медицини, забувають про необхідність приділяти більше уваги психічному, фізичному, музичному та інтелектуальному розвитку своїх малюків.

-Я для себе вирішила, - зізнається Ольга, - що дитина може бути щаслива лише тоді, коли вона зреалізована. Нині разом із сином навчаємося за шведським досвідом інклюзивної освіти для незрячих. Відповідно до його рекомендацій, незряча дитина має: оволодіти комп'ютером, вивчити англійську мову, вміло користуватися білою тростиною, а також друкувати та читати шрифтом Брайля. Як асистент учителя, я розумію, що дитину також варто навчати спілкуватися з однолітками якомога раніше. Зауважу, що інклюзія незрячої дитини можлива лише в тому випадку, якщо вона з першого класу вчиться володіти шрифтом Брайля, на рівні пише й читає разом з іншими здоровими дітками. Мені інколи здається, що я, як генерал у спідниці, не дозволяю йому вередувати, вчу перемагати себе, у школі я його теж не жалію, він повинен вчитися і жодних відмовок. Щодня, окрім домашнього завдання, Іванко читає п'ять сторінок тексту та розв'язує 20 прикладів, а після цього можна й трохи погратися.

Ольга та Іванко дуже соціально-активні, постійно курсують різноманітними проектами та конкурсами для здорових та незрячих діток. Це, зокрема, участь у Львівському проєкті для тих, хто бачить серцем, де зірки естради й незрячі діти в творчому тандемі презентували виставу-мюзикл «Казка на білих ланах». Дітки співали, танцювали, чіпали вірші, грали на музичних інструментах, чимало глядачів у залі навіть не здогадувалося, що на сцені - незрячі діти.

Іван Одейчук двічі на тиждень за сприяння репетитора опановує англійську мову. Раніше відвідував заняття з вокалу та фортепіано, проте хлопчик не чує на одне вухо, тому мама вирішила не перевантажувати здорове. Отож запропонувала синові альтернативу - заняття спортом для серйозних хлопців.

З Божою поміччю та завдяки наполегливості тренера з важкої атлетики Володимира Сударікова, що не побоявся взяти його під опіку, хлопчина за рік досягнув, здавалося б, неможливих результатів - здобув обласний чемпіонський титул серед юніорів з порушенням зору в своїй категорії (при власній вазі 24 кілограми він підняв 76!).

Завзятості й наполегливості цієї молодой жінки може позаздрити будь-хто. За трагічним збігом обставин торік загинув чоловік Ольги та татко Іванка, проте вона не опустила голови і рук, знайшла в собі сили боротися з проблемою, кинути їй виклик.

Окрім наповнення яскравими барвами життя незрячого сина, вона знаходить час для громадської роботи. Як уже йшлося вище, саме ця молода жінка очолює ГО «Особливий Кіндер», а віднедавна стала ще її членом громадської ради при райдержадміністрації. Крім того, після важкого насиченого дня Ольга Одейчук полюбляє вишивати картини та вже найближчим часом представлятиме їх на персональній виставці робіт у районному краєзнавчому музеї.

Головний рецепт успіху «генерала в спідниці» - любити свого сина усім серцем і сприймати його таким, який він є. А мамина любов, як усім нам відомо, творить дива.

Юлія ІВАНЮК